

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completurile de 5 judecători

Decizia nr. 484/2012

Ședința publică de la 3 decembrie 2012

Asupra recursului de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru procurori la data de 21 iunie 2012, Comisia de disciplină pentru procurori a solicitat Secției ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 numitei S.M., procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, pentru săvârșirea abaterii disciplinare constând în încălcarea prevederilor legale referitoare la interdicții, prevăzută de art. 99 lit. a) teza II-a din același act normativ.

Prin Hotărârea nr. 2/ P din 4 aprilie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru procurori, a admis acțiunea disciplinară formulată de Comisia de disciplină pentru procurori împotriva procurorului S.M. din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Timișoara și, în baza art. 100 lit. e) (lit. d) în reglementarea anterioară) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare, a aplicat magistratului sancțiunea disciplinară constând în excluderea din magistratură, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a) teza II-a din același act normativ.

Prin considerentele hotărârii, pe baza materialului probator administrat în timpul efectuării cercetării prealabile și, ulterior, de către Consiliu în mod nemijlocit, instanța de disciplină a reținut următoarea situație de fapt:

Prin adresa nr. 338/C/2011 din data de 23 iunie 2011, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție a sesizat Consiliul Superior al Magistraturii în legătură cu săvârșirea de către pârâta procuror S.M. a abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, constând în aceea că a avut o conduită necorespunzătoare, în sensul că a oferit consultații juridice numitului V.G., învinuit în două dosare penale aflate în curs de soluționare, pe rolul Direcției Naționale Anticorupție.

Până la data de 1 octombrie 2011, pârâta procuror S.M. și-a desfășurat activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, structura centrală, după care, în conformitate cu dispozițiile Hotărârii nr. 254 din data de 19 septembrie 2011, a revenit la Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara.

Pârâta procuror S.M. a fost cercetată de Direcția Națională Anticorupție, iar, prin rechizitoriul nr. 112/P/2011 al acestei unități de parchet - Secția de combatere a corupției, s-a dispus față de aceasta neînceperea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului, prevăzută de art. 264 C. pen., reținându-se că, sub aspectul laturii obiective, nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Ca situație de fapt, s-a reținut că pârâta procuror se afla în relații de amicitie cu numitul V.G., lucrător vamal la Biroul Vamal Moravița, cercetat în Dosarul penal nr. 15/P/2009 al Direcției Naționale Anticorupție, serviciul teritorial Timișoara și în Dosarul penal nr. 269/P/2010 al Direcției Naționale Anticorupție, secția de combatere a corupției.

În dosarul nr. 15/P/2009, organele de urmărire penală l-au citat pe numitul V.G., pentru data de 27 ianuarie 2011, la sediul parchetului, acesta fiind cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită și abuz în serviciu în formă calificată, prevăzute de art. 254 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 248¹ C. pen. raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În Dosarul nr. 269/P/2010 al Direcției Naționale Anticorupție, secția de combatere a corupției, numitul V.G. era cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de aderare la un grup infracțional organizat, luare de mită în formă continuată și contrabandă calificată, fapte prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, art. 254 alin. (2) C. pen. e raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 270 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 86/2006 raportat la art. 274 din același act normativ, precum și art. 17 lit. f) și art. 18 alin. (3) din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 33 C. pen. și art. 7 alin. (3) din Legea nr. 39/2003.

În vederea instrumentării acestei cauze penale, în baza autorizației nr. 133 din data de 13 octombrie 2010 emisă de Curtea de Apel București, în conformitate cu dispozițiile art. 91¹ C. proc. pen., au fost interceptate convorbirile telefonice purtate de V.G.

Astfel, în perioada 24-27 ianuarie 2011, numitul V.G. a purtat patru convorbiri telefonice cu pârâta procuror S.M., la acea dată procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, structura centrală.

S-a mai reținut că, din procesele-verbale de redare rezumativă, întocmite de organele de urmărire penală, rezultă că, la data de 24 ianuarie 2011, numitul V.G. i-a comunicat pârâtei procuror că a fost citat pentru a se prezenta la sediul Direcției Naționale Anticorupție, serviciul teritorial Timișoara, la data de 27 ianuarie 2011. În acest context, pârâta procuror l-a consiliat pe acesta în legătură cu conduita sa procesuală, pe care urma să o adopte, spunându-i „nu ziceți nimic !”, „nu ziceți nimic, nu scrieți, nu..nimic!”.

Tot în cadrul aceleiași convorbiri, pârâta procuror i-a precizat acestuia că „...în orice caz, mărgeți, vedeți despre ce este, nu scrieți, nu ziceți nimic!...”, „...să nu vorbim la ...telefon, știți de ce? Că mi se pare cam dubios”, ocazie cu care au convenit să se întâlnească în zilele următoare la București, pentru a continua discuția.

La data de 26 ianuarie 2011, a avut loc o altă convorbire telefonică între numitul V.G. și pârâta procuror S.M., în contextul căreia aceasta îi spune: „V-am zis cum să procedați!..în orice caz mâine să nu vă lăsați absolut cu nicio chestie”.

La data de 30 ianuarie 2011, cei doi s-au întâlnit în București, conform celor stabilite anterior la telefon, împrejurare în care pârâta procuror l-a îndrumat pe numitul V.G. s solicite efectuarea unei noi expertize în cauză, precizându-i, totodată, motivele pe care să-și întemeieze cererea, precum și obiecțiunile pe care să le formuleze la raportul de expertiză anterior întocmit.

Instanța de disciplină a apreciat că, sub aspectul laturii obiective, elementul constitutiv al abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. a) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, reținută în sarcina pârâtei procuror S.M., constă în acordarea de către aceasta a unor consultații juridice numitului V.G. în privința conduitei sale ce se impunea a fi adoptată, în raport cu calitatea sa procesuală, în dosarele penale aflate pe rolul Direcției Naționale Anticorupție, în care era cercetat.

Secția a considerat că, prin conduita sa, pârâta procuror S.M. a confirmat percepția pe care numitul V.G. o avea despre justiție, în sensul că procurorii Direcției Naționale Anticorupție ar putea răspunde solicitărilor sale de intervenție în soluționarea unei cauze penale în alt cadrul decât cel legal.

S-a apreciat că, fapta, astfel cum a fost reținută în sarcina pârâtei, contravine prevederilor art. 90 din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările ulterioare și ale art. 104 din Legea nr. 161/2003 cu modificările și completările ulterioare, în vigoare conform art. 63 alin. (2) din Legea nr. 144/2007 republicată, care completează și definesc conținutul abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. a) în teza referitoare la interdicții.

Sub aspectul laturii subiective, instanța disciplinară a reținut că forma de vinovăție care caracterizează această abatere disciplinară, în varianta normativă a încălcării dispozițiilor referitoare la interdicții, este ce a intenției, procurorul realizând că încalcă principiile independenței și imparțialității ce guvernează activitatea magistraților, prevăzând rezultatul faptei sale, respectiv afectarea încrederii în actul de justiție, urmărind sau acceptând eventualitatea producerii sale.

La individualizarea sancțiunii aplicate pârâtei procuror S.M., în condițiile art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, Secția a avut în vedere împrejurările, gravitatea concretă, precum și consecințele faptei săvârșite de aceasta, care în calitate de procuror al unei structuri centrale specializate a creat, prin conduita sa, aparența unei lipse de imparțialitate, implicându-se în mod direct, nemijlocit, în construirea apărării unei persoane cercetate penal chiar de către o unitate subordonată celei în care funcționa, faptă de natură să afecteze prestigiul justiției.

Totodată, Secția a reținut că, în raport cu vechimea în activitate a pârâtei procuror și cu pregătirea profesională, prin dictarea obiecțiunilor la raportul de expertiză pe care numitul V.G. să le formuleze în fața organelor judiciare, aceasta a prejudiciat activitatea de urmărire penală în acea cauză.

Calificarea juridică a abaterii reținute în sarcina pârâtei procuror s-a făcut în raport cu reglementarea în vigoare la data săvârșirii acesteia, respectiv art. 99 lit. a) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările

ulterioare.

S-a subliniat că, și această abatere disciplinară este prevăzută în Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2012, în varianta incriminată de art. 99 lit. b).

Împotriva hotărârii menționate, a declarat recurs procurorul S.M., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin motivele de recurs, astfel cum au fost restrânse și precizate oral cu prilejul dezbaterilor pe fond, precum și în concluziile scrise depuse la dosar, recurenta a invocat în primul rând, în temeiul art. 304 pct. 9 C. proc. civ., nelegalitatea hotărârii din perspectiva greșitei aplicări a art. 10 alin. (2), art. 90 din Legea nr. 303/2004 și art. 104 din Legea nr. 161/2003, sub două aspecte.

Printr-o primă critică, recurenta a invocat neîntrunirea situației premisă prevăzută de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, referitoare la existența unui proces pe rolul instanței sau parchetului.

În opinia sa, în raport cu actele dosarului, cu normele de procedură penală și cu jurisprudența în materie, în cazul său, la momentul acordării consultațiilor (24-30 ianuarie 2011) nu exista un proces penal, actele premergătoare nefiind componentă a acestuia.

În susținerea acestui punct de vedere, magistratul a invocat și adresa nr. 3982/ C din 18 septembrie 2008 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Printr-o altă critică, s-a subliniat de către recurentă că nu este întrunită nici o a doua condiție, ce vizează noțiunea de „consultație”, ca acțiune comisivă a abaterii disciplinare.

Recurenta susține, astfel, că noțiunea în discuție nu trebuie înțeleasă ca o simplă discuție, ci definește o activitate mai laborioasă, care se circumscrie obligatoriu statutului avocatului, la care textul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 și face referire.

În ceea ce o privește, recurenta magistrat consideră că, în speță, s-a limitat doar la a-i comunica, întâia oară, lui V.G. posibilitatea oferită de legea penală de a refuza să dea declarații în dosarul penal în care acesta fusese citat. Relativ la întâlnirea din București, procurorul a menționat că i-a adus acestuia la cunoștință faptul că are posibilitatea de a solicita o nouă expertiză tehnică, ambele sugestii neputând, după părerea sa, fi asimilate noțiunii de „consultație”, care ar presupune o gamă mai largă de lămurire și precizări, cu o anumită specificitate.

Față de caracterul vag și general al sfaturilor pe care le-a dat lui V.G. și pe care acesta a și înțeles, de altfel, să le ignore, adoptând o atitudine de cooperare cu organele de urmărire penală și nesolicitând efectuarea unei noi expertize, recurenta apreciază că acestea nu pot fi considerate „consultație juridică”.

În concluzie, s-a solicitat, în principal, în temeiul art. 312 alin. (2) C. proc. civ., admiterea acestui prim motiv de recurs și modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii disciplinare.

În subsidiar, în baza art. 312 alin. (1) din Codul procedură civilă, recurenta a cerut admiterea recursului și modificarea hotărârii prin aplicarea unei sancțiuni mai puțin severe.

În acest context, recurenta a susținut că, în raport cu faptele reținute în sarcina sa, sancțiunea aplicată, respectiv excluderea din magistratură, este excesivă, la individualizarea acesteia neținându-se seamă de criteriul proporționalității (prevăzut de art. 100 din Legea nr. 303/2004), raportat la gravitatea abaterii săvârșite precum și la aspectele favorabile magistratului.

Recurenta procuror a invocat, în sprijinul acestei opinii, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu referire la deciziile nr. 2/2001, nr. 5/2001, nr. 12/2002, nr. 4/2001 ale Completului de 9 Judecători și la decizia nr. 202/2012 a Completului de 5 Judecători și a arătat că vechimea de 19 ani în magistratură pe care o are, precum și buna sa pregătire profesională sunt circumstanțe personale relevante, care trebuia să fie avute în vedere de către instanța disciplinară.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care a solicitat punctual respingerea recursului ca nefondat, hotărârea atacată fiind legală și temeinică.

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele și lucrările dosarului, cu criticile formulate și motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., invocat de recurentă, precum și cu dispozițiile art. 304¹ C. proc. civ., Înalta Curte va admite recursul declarat de magistrat, în sensul și pentru considerentele ce succed.

Primul motiv de nelegalitate invocat de recurentă, fundamentat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ. are în vedere încălcarea legii de drept substanțial, mai precis aplicarea unui text de lege străin de situația de fapt dedusă judecătii sau extinderea normei de drept la situații neaplicabile.

Aceste ipoteze nu se regăsesc în considerentele hotărârii atacate.

În ceea ce privește abaterea prevăzută de art. 99 lit. a) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor în discuție, legiuitorul a stabilit că reprezintă abatere disciplinară „încălcarea prevederilor legale referitoare la (...) incompatibilități și interdicții privind judecătii și procurorii”.

Potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, „Judecătii și procurorii nu pot să dea consultații scrise sau verbale în probleme litigioase, chiar dacă procesele respective sunt pe rolul altor instanțe sau parchete decât acelea în cadrul cărora își exercită funcția și nu pot îndeplini orice altă activitate, care potrivit legii, se realizează de avocat”.

Sușinerile recurente, din această perspectivă, vizează neînfrunirea condițiilor prevăzute de textul legal menționat și neînfrunirea elementelor constitutive ale acestei abateri.

În speță, i se impută recurente faptul că, în calitate de procuror, a acordat consultații juridice verbale, atât telefonic, cât și personal la 24, 26 și 30 ianuarie 2011, lui V.G., cercetat într-un dosar penal înregistrat la Direcția Națională Anticorupție, serviciu teritorial Timișoara, în privința conduitei procesuale ce s-ar impune a fi adoptată, precum și a obiecțiilor pe care ar urma să le invoce, referitor la expertiza tehnică efectuată în Dosarul penal nr. 15/P/2009.

Situația de fapt astfel reținută privind existența și conținutul discuțiilor purtate de magistrat cu numitul V.G. sunt necontestate.

Sușinerea recurente, potrivit căreia această stare de fapt nu s-ar circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare reținute în sarcina sa și nu ar avea nici corespondent în materialul probator depus la dosar, nu poate fi primită.

În această privință, este nefondată aprecierea magistratului, potrivit căreia, în speță, nu ar fi întrunită situația premisă prevăzută de textul legal citat, în sensul că nu ar exista o „problemă litigioasă”.

Din interpretarea gramaticală, logică și teleologică a respectivului text, rezultă că, în sfera noțiunii de „problemă litigioasă” sunt cuprinse toate acele situații care pot primi o dezlegare în cadrul unui proces civil sau penal.

Printr-o interpretare per a contrario, s-ar putea ajunge la concluzia că magistratului îi este permis să redacteze pentru alte persoane diverse acțiuni, cereri sau să le acorde acestora consultații în legătură cu redactarea unor acțiuni sau cereri, ceea ce ar aduce atingere principiului imparțialității care trebuie să guverneze activitatea și conduita judecătorului sau procurorului.

Din această perspectivă, în cauză, așa după cum în mod corect a reținut instanța disciplinară, s-a dovedit existența situației premisă, respectiv existența unei probleme litigioase.

Astfel, la Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș Severin s-a înregistrat sub nr. 14/P/2009 sesizarea din oficiu din data de 19 februarie 2010, privind săvârșirea de către V.G. a infracțiunilor de luare de mită și abuz în serviciu în formă calificată, prevăzute de art. 254 alin. (1) C. pen., raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 248¹ C. pen. raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000. Această cauză penală a fost declinată, spre competență soluționare, Direcției Naționale Anticorupție, serviciu teritorial Timișoara.

Chiar dacă sfaturile juridice în discuție priveau un dosar în care V.G. era cercetat în faza actelor premergătoare, natura juridică proprie a respectivelor acte reglementate de art. 224 alin. (1) C. proc. pen. nu exclude ci, dimpotrivă, confirmă existența unei probleme litigioase, ce a debutat la momentul sesizării, neavând relevanță, sub acest aspect, dacă urmărirea penală a fost sau nu începută.

Din această perspectivă, Înalta Curte reține că și aspectele referitoare la conținutul adresei nr. 3982/C din 19 septembrie 2008 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au relevanță ce li se atribuie prin motivele de recurs, atâta timp cât prin utilizarea sintagmei „probleme litigioase”, cu conținut mai larg, legiuitorul nu s-a limitat la a prohibi acordarea consultațiilor de către magistrați în cadrul unor procese stricto sensu.

Pe de altă parte, trebuie precizat că, lato sensu, procesul penal, ca particularizare a unei probleme litigioase, ce interesează speța dedusă judecătii este, potrivit doctrinei o categorie juridică cu o sferă de cuprindere largă, ce presupune o activitate complexă, un complex de acte succesive, care datorită desfășurării lor coordonate și progresive

dă imaginea unei activități organizate, în care se urmărește aflarea adevărului și pronunțarea unei soluții juste în legătură cu conflictul de drept dedus spre rezolvare organelor competente.

Cât privește probațiunea acestei împrejurări, în special cea rezultată din conținutul convorbirilor telefonice dintre recurentă și V.G., se constată că, în cauză, aceasta atestă că magistratul a avut reprezentarea că numitul V.G. este cercetat în calitate de făptuitor (deci pentru o faptă prevăzută de legea penală) de către procurori din cadrul Direcția Națională Anticorupție, structura Timiș în Dosarul nr. 15/P/2009.

Chiar în pofida limbajului disimulat, utilizat în cursul convorbirilor incriminate, valența probatorie a acestora, corect relevată de instanța disciplinară este indubitabilă, astfel cum rezultă din analiza proceselor-verbale de redare a respectivelor discuții, aflate la dosarul cauzei.

Semnificativ din acest punct de vedere este faptul că împotriva lui V.G. a fost începută urmărirea penală pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată și fals material în înscrisuri oficiale.

Nu este fondată nici critica formulată de recurentă relativ la inexistența celei de a doua condiții ce vizează noțiunea de „consultație”, ca acțiune comisivă a abaterii disciplinare.

Modul concret în care s-au desfășurat convorbirile dintre părți, ca și întregul context circumstanțiat de probele administrate sunt de natură să înlăture susținerile recurente, în sensul că s-ar fi limitat la a-i da lui V.G. niște sugestii, ce nu pot fi asimilate noțiunii de „consultație”.

Sfaturile oferite de procurorul S.M. lui V.G., despre care aceasta știa că era cercetat într-un dosar penal aflat spre soluționare la Direcția Națională Anticorupție, structura teritorială Timiș, cu privire la atitudinea procesuală pe care el să o adopte cu ocazia cercetărilor, chiar sumare sau superficiale, se circumscriu noțiunii de consultații juridice.

De asemenea, sfaturile referitoare la solicitarea efectuării unei noi expertize, a căror semnificație recurenta încearcă să o minimizeze, intră în sfera aceleiași noțiuni.

Semnificative în acest sens sunt aspectele relevate de V.G. în cuprinsul declarației de învinuit (fila 40 Dosar nr. 1071/IJ/2011), cu privire la modul de contestare, pe calea obiecțiunilor, a concluziilor raportului de expertiză și de formulare a unei cereri pentru administrarea unei noi expertize.

Analiza înscrisului olograf, depus ca probă în dosar, în care V.G. a consemnat îndrumările date de recurentă, care cuprind, de altminteri, indicarea autorității căreia i se adresează cererea (actul de procedură), modalitatea explicită de formulare a obiecțiunilor, indicarea expresă a numărului dosarului, a fundamentului de drept, a excepției invocate, motivată în fapt și în drept denotă, practic, dictarea conținutului în întregime a actului formulat în apărare și înlătură, fără puțință de tăgadă, susținerea că acestea ar fi simple sugestii generale, iar nu o veritabilă consultație juridică, specifică profesiei de avocat.

De aceea, Înalta Curte apreciază că, dacă recurenta ar fi urmărit într-adevăr sprijinirea unei persoane apropiate în susținerea apărării într-o asemenea cauză, ar fi putut îndruma persoana respectivă să consulte un avocat.

Or, calea aleasă de recurentă nu a fost conformă cu dispozițiile ce reglementează statutul procurorului.

În fapt, ceea ce Consiliul a sancționat a fost tocmai această atitudine, în contradicție cu statutul magistratului.

Consecința imediată și directă a acestei încălcări și pe care recurenta încearcă să o ignore este, în sens larg, atingerea adusă relațiilor sociale privitoare la Justiție, ca valoare socială ocrotită, dar și înfrângerea principiului independenței și imparțialității, care trebuie să stea la baza activității și conduitei magistratului, a căror respectare a impus instituirea interdicției în discuție.

Din această perspectivă, Înalta Curte constată că, în cauză, a fost reliefată existența faptei, a conduitei ilicite, a vinovăției și a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, așa încât susținerile recurente formulate prin motivul de recurs invocat în principal nu pot fi primite.

Examinând critica formulată în subsidiar de recurentă, respectiv, critica privind individualizarea sancțiunii, Înalta Curte constată că aceasta este întemeiată, în raport cu circumstanțele de fapt ale cauzei, precum și cu cele personale, privind experiența profesională și conduita recurente.

Astfel, în ceea ce privește fapta săvârșită de recurentă, se constată că aceasta, de altfel, gravă și de natură a aduce atingere prestigiului profesiei de magistrat, este prima din cariera profesională a recurente și are caracter singular.

În privința circumstanțelor personale sunt de menționat următoarele:

Potrivit art. 49 alin. (6) din Legea nr. 317/2004, republicată (r2), la aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute de lege, un criteriu de care instanța de disciplină trebuie să țină seama, pe lângă gravitatea abaterii disciplinare, îl reprezintă și circumstanțele personale ale magistratului, deci întregul context în care s-au săvârșit abaterile respective.

Astfel, este de reținut că procurorul S.M., în întreaga sa cariera de magistrat, a desfășurat o activitate profesională meritorie, având o solidă pregătire profesională, concretizată într-o diplomă de doctor în drept, în articole publicate în revistele de specialitate, precum și în aprecieri pozitive din partea colaboratorilor din plan profesional (caracterizări aflate la filele 45, 46 dosar recurs).

Semnificative pentru profilul moral și profesional al recurenteii sunt și aprecierile pozitive ale colegilor, concretizate în caracterizările aflate la dosar (filele 37, 47-48).

Totodată, în acest context, al circumstanțelor personale, este relevantă și împrejurarea că recurenta regretă fapta, precum și conduita procesuală adecvată a acesteia.

Față de cele expuse, având în vedere dispozițiile art. 100 din Legea nr. 303/2004, republicată, se impune o reapreciere a sancțiunii aplicate recurenteii, la individualizarea căreia trebuie să se țină seama de toate aspectele favorabile acestuia, reliefate de probatoriul administrat în cauză și care impun, prin raportare și la caracterul gradual al angajării răspunderii disciplinare, aplicarea unei sancțiuni mai ușoare, respectiv pe cea prevăzută de art. 100 lit. c) din Legea nr. 303/2004, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 24/2012.

În concluzie, pentru considerentele ce preced, Înalta Curte va admite recursul și va schimba în parte hotărârea atacată, în sensul că va aplica recurenteii sancțiunea disciplinară constând în mutarea disciplinară pe o perioadă de 3 luni la Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad (în loc de excluderea din magistratură).

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul declarat de S.M. împotriva Hotărârii nr. 2/ P din 4 aprilie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, secția pentru procurori.

Schimbă în parte Hotărârea nr. 2/ P din 4 aprilie 2012 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii în sensul că în baza art. 100 lit. e) (lit. d)) în reglementarea anterioară din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare, aplică procurorului S.M. sancțiunea disciplinară constând în mutarea disciplinară pe o perioadă de 3 luni la Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad (în loc de excludere din magistratură).

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 3 decembrie 2012.